

безвідповідальності фахівців пропагандистського цеху Російської Федерації. Навпаки, це один із керівних принципів, якого дотримується російська пропаганда. Відтак, поки українська сторона переймається спростуванням дезінформації та виправдується, в інформаційне поле вже вкидаються нові фейки та інформаційні бомби. Україна займає позицію захисту, оборони від потоку російської дезінформації. Така позиція в інформаційній війні є програшною для України.

У результаті відповідного висвітлення подій засобами масової інформації, через різні джерела у населення складається певне уявлення про ту чи іншу країну (яскравий приклад – зміна відношення росіян до українців після інформаційної війни на телебаченні). Таким чином, імідж країни продуктивно створюється мовними ЗМІ. Засоби масової інформації мають значну кількість прийомів впливу на суспільну свідомість. Інформаційна війна виступає засобом для досягнення будь-якої мети сторони, яка веде цю війну. Як і будь-який засіб, інформаційна війна призначена для виконання певних функцій, а саме – для контролю громадською думкою та масовою свідомістю і їх певною корекцією.

Використані джерела

1. Що таке інформаційна війна [Електронний ресурс]. — Режим доступу : my.elvisti.com/sergandr/iv.html.
2. Державна служба статистики [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ukrstat.gov.ua>
3. Информационные войны [Электронный ресурс] // Библиотека «пси-фактора». – Режим доступу: <http://psyfactor.org/lybr62-1.htm> – Название с экрана.
4. Манойло А.В. Государственная информационная политика в особых условиях: Монография [Текст] / А.В. Манойло. – 2003. – 388 с.
5. Інформаційна безпека держави у контексті протидії інформаційним війнам. Навч. посібник / В.Б. Толубко та інш. – К.: НАОУ, 2003. – 340 с

Соловей І.Ю. - курсант факультету економіко-правової безпеки;
науковий керівник Кокарєв І.В. - доцент кафедри економічної та інформаційної безпеки, кандидат економічних наук, доцент (Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПОШИРЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ ЗЛОЧИННОСТІ

Перехід України до ринкової економіки, розвиток підприємництва, заохочення конкуренції, розширення зовнішньої торгівлі сприяли створенню нових підходів для злочинної діяльності у сфері економіки. У даному виді злочинів з'являються більш складні та віртуозні способи вчинення, підвищується їх суспільна небезпечність. І, як результат, за ступенем безпечності та поширеності, зокрема, однією з основних є економічна

злочинність, яка поширилась на всі галузі господарювання, сформувавши сферу тіньової економіки.

Падіння обсягів виробництва призвело до зростання безробіття з притаманним їй катастрофічним зниженням рівня життя населення. Нездатність держави створити необхідну кількість робочих місць для праці стала очевидним фактом. Відсутня також дійова й реальна соціальна програма допомоги безробітним. Тому закономірними й природними стали спроби різних верств населення, що залишилися без засобів для існування, знайти тіньову нішу в нових економічних реаліях. Саме тому, на нашу думку, обрана тема дослідження є надзвичайно актуальною на сьогоднішній день і потребує детального дослідження.

Економічна злочинність – це сукупність умисних корисливих злочинів і осіб, які їх вчинили, у сфері легальної і нелегальної економічної діяльності, головним безпосереднім об'єктом яких є відносини власності і відносини у сфері виробництва, обміну, розподілу і споживання товарів та послуг [1].

Причини вчинення корисливих злочинів у сфері економіки носять як об'єктивний, так і суб'єктивний характер. Економічні відносини, їх суперечливість і негативний характер породжують злочинність у цілому. Кримінологічні дослідження показують, що входження в ринкову економіку породило серйозне протиріччя між засобом виробництва, що укладається, і організаційно-господарськими рішеннями, які реалізують основні напрямки економічної політики [2, с. 36].

Умовно обставини, що сприяють відносній поширеності і живучості антисоціального економічного поведіння можна розподілити на 2 групи:

- організаційно-господарські;
- соціально-психологічні.

Перша група охоплює такі найбільш істотні обставини, як витрати економічної політики, недоліки чинної системи контролю; відставання правотворчої діяльності від потреб господарської практики й ін. У безпосередньому зв'язку із конкретними діями частіше інших знаходяться такі обставини як: недоліки системи обліку і звітності, поточного контролю з боку керівника, зневага до вимог по підбору осіб на ревізорські і матеріально відповідальні посади.

Друга група обставин пов'язана з недоліками правовиховної роботи, із загальною невідповідністю населення й, особливо, середньої управлінської ланки до рішення складних економічних завдань на основі нової економічної ідеології, обумовлюється нерозривністю демократичних традицій саморегуляції суспільних процесів в економіці та ін.

Чинниками, що стримують розвиток організованої тіньової підприємницької діяльності, є проблеми, пов'язані з невиконанням умов договорів, які укладаються на тіньових ринках. Через те, що у тіньовому бізнесі багато угод укладаються на основі усних домовленостей, органам державної влади важко визначити обсяг тіньового бізнесу та правильно обрати засоби впливу на його учасників. Згідно з підходом Г. Беккера, від дій злочинців залежить пропозиція злочинів, від дій споживачів незаконно

виготовлених і реалізованих товарів – попит на злочини, а заходи правового виявлення і покарання вважають своєрідним регулюванням цього «ринку» [3,с.141].

Рівень злочинності у сфері економіки став загрожувати національній безпеці України, існуванню українського суспільства, і ця проблема перетворилася із загально-соціальної на політичну. Динаміка розвитку цієї злочинності виявляє з року в рік неухильну загальну тенденцію до зростання. Характер динаміки (тенденції) свідчить про зростання соціальної небезпеки й заподіяної шкоди окремими злочинцями чи злочинними угрупованнями. У структурі економічної злочинності за розміром заподіяної шкоди домінують злочини в банківській сфері, у сфері міжнародних економічних відносин.

Офіційна статистична картина економічної злочинності не відтворює загальних процесів, які в ній відбуваються, внаслідок її значної неповноти. Відшкодування збитків державі за результатами діяльності правоохоронних органів по викриттю цих злочинів ні в якій мірі не компенсує витрати на їх утримання. Причини неухильного зростання злочинів у сфері економіки обумовлені перш за все глобальною соціально-економічною й політичною кризою в державі, тому організація ефективної системи протидії економічній злочинності можлива тільки на основі єдності загально соціальних, соціально-кримінологічних і кримінально-правових заходів.

Використані джерела

1. Конституція України// Відомості Верховної Ради України , 1996, № 30, ст. 141- [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws>
2. Кримінальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України, 2001, № 25-26, ст.131 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws>
3. Глущенко В. В. Економічна злочинність , прийоми приховування і методи її виявлення. / В.В. Глущенко //Вісті Кримінологічної асоціації України. Вип 1.-Х.: В-цтво Харк. нац. ун-ту внутр. справ, 2004.- С. 173- 175.

Хитрук Р.О. – курсант факультету економіко-правової безпеки;
науковий керівник **Кокарєв І.В.** - доцент кафедри економічної та інформаційної безпеки, кандидат економічних наук, доцент (Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

ЕКОНОМІЧНІ ЗЛОЧИНИ У СФЕРІ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Сьогодні Україна - активний учасник міжнародних зовнішньоекономічних відносин. Вихід на міжнародний ринок відкрив широкий спектр можливостей для ефективного та прибуткового ведення підприємницької діяльності для суб'єктів господарювання. Після лібералізації зовнішньоекономічної діяльності права учасників цієї сфери